צה א מיי פי"ג מהלי

צו ב מיי שם הלכה ו

ח"מ סי רסז סעיף ח: צו ג מיי שם טוש"ע שם

סעיף ט: סעיף ט: אח ד מיי׳ שם טוש״ע

שם סעיף י:

ק ו מיי׳ שם טוש״ע שם

קן נויי שם פוש ב ב ב קשיף יב: קא ז מיי׳ שם טוש״ע שם

סעיף יד: סעיף יד: קב ח מי" שם טוש״ע

שם מעיף יג: קג ט י כ מיי׳ שם פי״ח

טוש"ע אה"ע סיי קנג: קד ל מיי שם פי"ג הלכה

שם פעיף י. צמ ה מייי שם הלי טוש"ע שם פעיף יא:

סמג עשיו עד טוש"ע

א) לעיל כ., ב) ולעיל כו:ן, ג) תענית י., ד) ר"מ מ"ז, ב) מענית י., ד) ה"מ מ"ז, ב) מ"ל ולא אולי וכו', י) וד"ה כדשנינו אחר ד"ה אם תימלי], ז) נ"א וגרשני. מ) עיין בתוספות דלעיל ט) וע"בן, י) ומגילה ג.ן, ל) ופסחים לג:ז. ל) ועי׳

תורה אור השלם ואם לא קרוב אַלֶיך יָדִעָתוֹ וַאֲסַפְּתוֹ יִדִעתוֹ וַאֲסַפְּתוֹ ביתר דְרשׁ אָרִוּיךְּ

אתו וְהַשֵּבתוֹ לוֹ: דברים כב ב יבוים כב ב ז יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל רַבִּים בַּחוֹל אֲשֶׁר עַל הַיָּם לְרב אכלים ושתים ושמחים:

נייכים איז כ גַל הַקְּהָל בְּאֶחְד אַרְבֵּע רְבּוֹא אַלְפַּיִם שׁלשׁ מֵאוֹת שִׁשִּׁים: עזרא ב סז

4 וַיַּשׁבוּ הַכֹּהַנִים והַלוּיִם ַּנְיִבּיּהְעָם וְהַנְּתִינִים וְמָן הָעָם וְהַנְּתִינִים וְכָל יִשְׂרָאֵל בְּעָרֵיהֶם יבני ישראל בעריהם: נחמיה ז עב

-5 וַיַּשְׁבוּ הַכּּהֲנִים וְהַלְּוִיִם וּמְן הָעָם וְהַמְשׁרְרִים והשוערים והנתינים יהן דְּבָּי וְנִיתְּכִים וְהַשּׁוֹעֲרִים וְהַנְּתִינִים בְּעֲרֵיהֶם וְכָל יִשְׂרָאֵל בְּעֲרֵיהֶם: עזרא ב ע

הגהות הב״ח (ל) תום' ד"ה חמשה וכו' ומהלך אדם בינוני הוה . עשרה פרסאות

גליון הש"ם ינתן משקלותיו. עיין לעיל דף רבינא ש"ם. עיין בהרח"ש פ"ג דחולין ס"ס כ"ג:

רבינו חננאל

ואסיקנא אלא אמר רבא עד דרוש אחיך אותו והשבות לו וכי תעלה על דעתך שיתנו לו קודם שיתבענו אלא עד . שתדרשהו אם רמאי הוא אם לאו ובמאי תהיה דרישתו בסימנין אמור לו תז סימניה ואם יביא תנה לו ש״מ סימנין דאורייתא אמר רבא . אם תמצא לומר סימנין לומר והא כבר פשטינז לה סימנין דאורייתא ודחינן משום דאיכא למימר הא רפשטינן דרשהו לאו , כדקאמרת אלא דרשהו לתובע הכי אם הוא צורבא מרבנן דלא משני

אנא הא דפנן מנא סכריך. דמשום סימנא מהדרינן ואם נתן מצא תבריך של שמרות מי ניהא ליה ללוה בו'. וא"ת אין ניחא מלוה סימן מחזירין לו ואי נפול מיניה דלוה מי ניחא ליה דתהוי הך תקנתא דניהדרה בסימן והא ניחא ליה דנהוו ביד המולא לעולם: יו כדשנינן. בעדים: אם סימלי לומר סימנים דאורייסא. רבותא נקט דאפי׳ אמרינן דאורייתא

אפ״ה עדים עדיפי כדמפרש ואזיל סימנין ועדים ינתן לבעל עדים: סימנין וסימנין. באו שנים ונתנו סימניה: ינית. עד שיבא אליהו: מדת ארכו כו'. זה אומר מדת ארכו וזה נותן מדת רחבו: שעורי משער לה. אם ראה אותה ביד הבעלים שיערה כשהיה בעלה מכוסה בה אם טלית היא: מדת ארכו ורחבו ומדת גמיו. זה אומר כך ארכה וכך רחבה וזה אומר ארכה ורחבה כך וכך אמות בין הכל אבל אינו יודע כמה באורך וכמה ברוחב: גמיו. גאם יוונית עשויה כמין ך' שלנו להכי קרי אורך ורוחב יחד גמיו: הוא אומר סימני הגט. ואומר ממני נפל שנמלכתי שלה ליתן: והיה הומרת סימני הגט. וממני נפל שנתנו לי ש וגרשתני: ינתן לה. שהוא נתנו ויודע סימנין אבל היא אם לא נתנו לה מהיכן ידעה: **סימני החוט.** שהגט קשור בו: ב**הפיסה**. מלאת אותו: בותבר' שכיניו. מפרש בגמרא: כדי שילך. כל אחד לביתו: שלשה. משישמע ההכרזה וידע אם אבד לו כלום ואם יבין שאבד יחזור שלשה: ח ויכריו יום אחד. אני אבדתי ואלו סימניה. ובגמרא פריך דבג' ימים אין שהות לחזור לסוף א"י: גבו' שכני מקום שנמלה בו הבידה. שמח שלהן היח: כדי שיגיע כו'. ולא ידביקוהו הגשמים. אלמא כולי האי בעינן ומתני׳ תני שלשה: והכתיב וישבו כל ישראל בעריהם. ואע"ג דפורתא הוו בכל עריהן היו מפוזרים ויש רחוקים מירושלים כבתחילה: ה״ג וכיון דהכי הוא איפכא מסתברא: דמלות עלמת. לוות יש לו. טובים השנים: שמע מינה. מדלא יהבי ליה לרבנן שהות אלא הליכה וחזרה: גלימה מכריז. זה שמנאה מכריז שם חפץ טלית מלאתי ולכך לא הולרכו ליתן שהות יום אחד לעיין בכליו מה אבד שהאדם יודע כמה טליתות יש לו וכשהוא בביתו בודק אם ימלאנה וחין לריך שהות: דחי ס"ד חבידתה מכריו. ואינו מוכיר שם החפץ ליתבו ליה לכל חד וחד אכתי טפי יומא לעיוני במאניה אם כל כליו בידו. ופלוגתה היה בהה לקמן ש: לה העריחו. זה שיהא שוהא יותר משבעה ימים: רגל ראשון. שהוא מכריז: אומר. בהכרותו זהו רגל

אלא הא דתנוֶ מצא תכריך של שמרות או אגודה של שמרות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה אלא אמר רבא "סימנין דאורייתא דכתיב יוהיה עמך עד דרוש אחיך אותו יוכי תעלה על דעתך שיתנגו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי לאו בסימנין שמע מינה אמר רבא אם תִמצי לומר סימנין דאורייתא אם תמצי לומר הא פשים ליה סימנין דאורייתא משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין ביניח סימנין ועדים בינתן לבעל העדים

ימצא מלון בערב:

ליה דכי ילוה לאחר דליהדרו ליה לדידיה וי"ל דאינו רוצה

על ארבע מאות פרסה סומהלך אדם

(ה) עשרה פרסאות ביום הוי ארבעים

יום באורך וירושלים מן הירדן שהוא

תחום א"י מהלך יום אחד כדאיתא

בבילה (דף ה.) נשאר מלד אחד ל"ט

ימים וי"ל דעם כרמים ויערים היה

ארבע מאות פרסה אבל מישוב לא

:סיה כל כך

לא בעינן בולי האי. וסגי בתלתח

לריך דהיינו חלי של ט"ו יום וי"ל דכי

לא שכיחי שיירתא ואין הולך בלילה

גם כל היום אינו הולך לפי שלא

יותי וא"ח דז' יחים וחחלה

להפסיד עתה כדי להיות בספק ריוח פעם אחרת:

חבשה עשר יום. וא״ת והלא יא ח״י היא ארבע מאות פרקה

ק ל נויי עם פיי ג הופנה קה מ מייי פייב מהלי תפלה הלכה נוז סמג עשין יט טוש"ע א"ח סי" קיז סעיף א: קו ב מיי פי"ג מהלי גולה ואבדה הל' א סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי רסו סעיף ד: קו ם מיי׳ שם הל' ח:

מוסף רש"י מצא תכריך של שטרות שיש בו סימן הוא (לעיל ר). אלא דרשהו אם עד דרוש אחיך אותו, עד לכשך את אחיך (לעיל בדי). שלש רגלים. דיאום בעלים לאחר י"ב חודש, מי שמלא כלי או שום מליאה שמננו כני מו שום מנימה. חייב להכריז שלש רגלים, ואם נמצא אחר הסוכות ולהכריז לריך להמתין ובעלרת איו לריד להכריו וברכות בשבעה במרחשון (תענית י). כדי שיגיע אחרון

שבישראל. כלומר קודס ניחת מיס, לנהר פרת.

שהוא כחוק יותר (שם).

רבינו חננאל (המשר) ל) עד אחד כמאז דליתיה דמי. מדת ארכו ומדת רחבו [תנתן למדת ארכו] זה נתן מדת ארכה ורחבה של טלית וזה מדת גמיה תינתן ---, לבעל מדת ארכה ורחבה. אשתו אומרת זה הגט נתנו לי בעלי ונפל ממני ואמרה [סימניו] והבעל אמר סימניו וטועז כי לה והוא שנותנת סימנין מובהקין כגון נקב ישנו דבסימן מובהק שרינן אשת איש דהיא איסורא עד מתי חייב להכריז וכו׳ תנא עד שידעו בו שכני המקום שנמצאת בה זו

סימנין וסימנין ועד אחד דעד אחד כמאן דליתיה דמי ויניח עדי אריגה ועדי נפילה התנתן לעדי נפילה דאמרינן זבוני זבנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו ומדת רחבו יתנתן למדת ארכו דמרת רחבו שעורי קא משער לה כד מכסי לה מרה וקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו ומדת גמיו יינתן למדת ארכו ורחבו מדת ארכו ומדת רחבו ומדת משקלותיו מינתן למדת משקלותיו הוא אומר סימני הגם והיא אומרת סימני הגם "ינתן לה במאי אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקים ליה חזיתיה אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החום והיא אומרת סימני החום יינתן לה במאי אילימא בחיורא ובסומקא ודלמא בהדי דנקים ליה חזיתיה אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיםה והיא אומרת בחפיםה ינתן לו מ"מ מידע ידעה דכל מה דאית ליה בחפיםה הוא דמנח ליה: בזרגר ועד מתי חייב להכריז עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ ר' יהודה אומר לשלש רגלים ואחר הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: גָב' תנא שכני אבידה מאי שכני אבידה אילימא שכינים דבעל אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו ייבשלשה במרחשון שואלין את הגשמים ר"ג אומר מבז' בו ס (שהוא) מ"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבא"י לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני במקדש ראשון דנפישי ישראל מובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב בעינן כולי האי במקדש שני דלא נפישי ישראל מובא דכתיב בהו יכל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי אמר ליה אביי והא כתיב יוישבו הכהנים והלוים וגו' יוהמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון רהכי הוא אפכא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל מובא דמצוות עלמא ומשתכחי שיירתא דאזלי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי וסגי בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל מובא ולא מצוות עלמא ולא משתכחי שיירתא ידאזלי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריחו רבנן באבדה יותר מדאי אמר פרבינא שמע מינה יכי מכריז גלימא מכריז דאי סלקא דעתך אבידתא מכריז בעינן לממפי ליה חד יומא לעיוני במאניה אלא שמע מינה גלימא מכריו שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מכריז לא המריחו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר פרגל ראשון אומר רגל ראשון רגל שני אומר רגל שני רגל שלישי אומר סתם ואמאי לימא רגל שלישי דלא אתי לאחלופי בשני שני נמי

וכשיבא רגל שני יעלה לרגל ויתן סימניה: שלישי אומר ססס. אבידה מלאמי ואינו אומר איזה רגל הוא למליאתה כדי שלא יסמוך האובד על רגל הבא ויבין שזהו רגל האחרון: אמי

ז׳ ימים כדי שילך לביתו ג׳ ויחזור בג׳ ויכריז יום אחד פי׳ כדי שילך שומע המכריז למקומו ויגיד וישמע בעל האבידה ויבא מי וישמע ביום השביעי המכריז ויתן סימניה ויקחנה למימרא דארץ ישראל מהלך ג' ימים היא. והתנן בג' מרחשון שואלים את בדיבוריה אלא במסכתא ובפוריא ובאושפיזא בלחוד מהדרינן ליה אבידה בטביעות עינא. סימנין וסימנין יניח פיי אם באו שניהם ונתנו זה וזה סימניה וכל אחד אמר שלי הוא לא יתננה לא לזה ולא לזה אלא יניחנה מוצאה אצלו. אבל אם אחד נתן סימניה וטען נפלה ממני ובא אחר והביא עדים כי ממנו נפל תנתן לבעל עדים.

ראשון שלא להטריח את האובד לחזור